

Melanie Rose

Návrat domů

*Ztratila paměť, ale ví, že se děje něco
podivného. Je snad láska opravdu věčná?
Od autorky neobyčejného příběhu
Má noc je tvůj den*

Melanie Rose

NÁVRAT DOMŮ

Přeložil Karel Červenka

Tato kniha je fikce. Veškeré postavy, lokality a děje vylíčené v tomto románu jsou dílem autorovy fantazie. Všechna podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími či zesnulými, místy a událostmi je čistě náhodná.

Copyright © Melanie Rose 2010
Translation © Karel Červenka, 2011

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-910-2 (PDF)

*Tuto knihu věnuji s láskou Jamesovi.
A také Davovi – mé milované opoře.
Je také pro Lyn a Sama,
kteří se jednoho dne zase dají dohromady.*

Zvláštní poděkování mé babičce Mimě,
jejíž vzpomínky na dětství mi
pro tento román poskytly
mnoho inspirace.

1.

Odpočívadlo bylo malé a blátivé a stálo na něm, na jeho vzdálenějším konci, jen jedno další auto. Voda a bláto ze silnice způsobily, že poznávací značka byla skoro nečitelná a barva se zdála nějak neurčitě šedo zelená. Dokonce i keře lemující odpočívadlo byly víc dohněda než zelené.

Odšroubovala jsem víčko termosky a nalila si ho plně šedočerné kávy. Měla nezaměnitelnou vůni dlouho teplého kafe z termosky, ale já jen zavřela oči a vychutnávala si to příjemné teplo. Už jsem řídila hodně dlouho směrem k severu k Oxfordshire a přestávku jsem už potřebovala. Když jsem oči zase otevřela, jen jsem se nepřítomně dívala skrze deštěm zmáčené přední sklo na šedivé odpočívadlo a protáhla jsem si ramena, abych z nich a z krku aspoň trochu dostala tu únavu po mnoha hodinách jízdy. Upíjela jsem tu vcelku nechutnou kávu a uvědomovala si, že můj život v poslední době byl také takový nijaký. Už dávno se pohyboval jen ve vyjetých kolejkách. Tato cesta přišla vlastně na poslední chvíli.

Jak jsem se tak dívala na olověnou oblohu, popadl mě náhle neklid z toho, jak jsem si najednou nebyla jistá, že jsem se rozhodla správně. Živé vzrušení, které jsem pociťovala, když jsem vyrážela, se s ubíhajícími mílemi poznenáhlu vytrácelo a zmocňoval se mě pocit, jako bych čekala na popravčí špalek. Přinutila jsem se ale vzdorovat a zaplašit nutkavou touhu otočit jednoduše auto a zamířit, odkud jsem přijela. Dopila jsem zbytek kávy. Pravděpodobně to byl ten chlad, který se mi poté, co jsem vypnula motor, začal vkrádat od nohou a doplazil se až k ramenům, co

způsobilo mou špatnou náladu, anebo to bylo jenom tím bídným počasím.

Znovu jsem nastartovala motor a nechala ho běžet, takže jsem brzy pocítila, jak se ve mně rozlévá příjemné teplo. Kolem prosvístěl nákladák a rozstříkoval všude kolem špinavou blátivou tříšť. Auto se zachvělo nárazem vzduchu a to mě přinutilo pevně sevřít plastové víčko termosky, které jsem zrovna šroubovala zpět na místo. Rozhlédla jsem se kolem, abych se ujistila, že všechno je na svém místě. Auto bylo až ke stropu zarovnané vším, co jsem kdy vlastnila a co jsem nedarovala charitě nebo neodsoudila k vyhození. Za mnou ležely krabice, kufry, květináče, ložní prádlo, pytle a všechno, co přežilo mou horečnatou selekci pětadvacetiletého hromadění věcí.

Z přepravky na zvířata položené na sedadle vedle mě se ozvalo zamňoukání mé společnice na cestě, mourovaté kočky Mici. Prostrčila jsem prsty drátěnou mřížkou, pohladila ji po hlavě, kam jsem dosáhla, a ona si o mě s předním drbala huňatý krk. Dotek jejího teplého těla mi dodal novou sebedůvěru. Skoro jsem už nemohla věřit, že jsem vůbec kdy uvažovala o tom, že ji s sebou nevezmu. Vytáhla jsem prsty a Mici pozorovala svýma velkýma moudrýma očima, jak s nově nabytou rozhodností hledám v autoatlasu.

„Vypadá to, že máme před sebou ještě pěkný kus cesty.“ Zkoumala jsem mapu, prstem projížděla trasu a zlostně knihou bouchla, když mi cesta utekla ze stránky. Hledala jsem její pokračování. „Já vím, že bych si měla pořídit GPS navigaci,“ řekla jsem Mici s úšklebkem.

Když jsem opět vzhledla, zjistila jsem, že déšť mezitím zeslábl a vypadá trochu jako sníh. Vítr ho hnal proti přednímu sklu. „Je čas zase jet.“ Položila jsem atlas na sedadlo a zapnula stěrače.

Vyjela jsem na hlavní silnici, topení hučelo, reflektory

svítily a stěrače svištěly sem a tam. Provoz znatelně zeslábl. Možná proto, uvažovala jsem, že déšť se sněhem se změnil v malé sněhové vločky a nabral na síle. Špinavá tráva na krajnicích se začala pokrývat bílými krystaly a pole i lesy ubíhající okolo cesty bělostně světélkovaly.

O půldruhé hodiny později se svět za okny auta zahalil do bílé tmy. Napadlo mě, že bych si mohla najít nějakou venkovskou hospodu, kde bych se schovala. Sjela jsem na vedlejší silnici zařezávající se mezi vysoké živé ploty, které poskytovaly aspoň trochu ochranu proti vlnám sněhu. I se světly rozsvícenými naplno a stěrači na nejvyšší rychlost jsem postupovala jen pomalu a doufala, že nikdo nepojede v protisměru. Ale vypadalo to, že veškerý provoz se zastavil a já mám silnici jen pro sebe.

Minuty se natahovaly, až se zdály být jako hodiny. Mé pochybnosti se vrátily s ještě větší silou a já si uvědomila, že se navzdory zimě tam venku potím úzkostí. Nakonec jsem přijela na křižovatku, ale otevřený prostor mě vydal zcela napospas žvlům a auto se otřásalo pod nápory větru a sněhu. Pneumatiky na sněhu prokluzovaly a smýkaly se, jak se pokoušely na zasněžené silnici zabrat. Vločky narážející na okna byly velké, zakrývaly dopravní značky, rozostřovaly krajinu a bránily mi v orientaci.

Snažila jsem se nepropadnout panice, naklonila jsem se dopředu, pevně sevřela volant a rozhlížela se do všech stran. Cestu, kterou jsem na odpočívadle studovala na mapě, mi nic nepřipomínalo. Nakonec jsem protestující auto zavedla doleva, což se mi zdálo jako nejširší silnice. Ale nedojela jsem daleko, a už jsem začala o své volbě pochybovat. Sníh se začal hromadit po obou stranách silnice, až byla skoro neprůjezdná a otočit se na ní nepřicházelo v úvahu. Ať už to tedy bylo dobře nebo špatně, musela jsem pokračovat ve zvoleném směru.

Po chvíli jsem přijela ke kamennému mostu. Nebýt té

vánice, tak by asi byl docela hezký, jenže, jak jsem ho překonala, silnice začala strmě stoupat, kola prokluzovat a já postupovala jen po kouscích.

„To není dobré,“ řekla jsem Mici se zaťatými zuby. „To vůbec není dobré.“

Přestože jsem se do kopce plazila tak pomalu, začalo se mi zdát, že se mě postupně zmocňuje klaustrofobie. Všechny pocity krůček po krůčku sílily. Bílý hluk, který se zrodil v mé hlavě, se rozšířil do celého auta. Reflektory svítily naplno, stěrače se snažily, seč mohly, a topení udržovalo část předního skla průhlednou. Motor skučel a protestoval, jak se snažil protlačit auto do kopce.

Narůstalo ve mně zoufalství, a kdybych jen mohla auto postrčit pouhou silou vůle, už bych jistě byla nahoře, ale takhle sebou auto těsně pod vrcholem najednou zacukalo a začalo neovladatelně sjíždět zpátky dolů z kopce. S plynový pedálem stlačeným až k podlaze jsem se zoufale snažila získat opět nad vozem kontrolu, ale kola stále prokluzovala, motor ječel vytočený do marných obrátek a auto se dál kolébavě sunulo dolů. Po několika hrůzných okamžicích, kdy nabíralo na rychlosti, skončilo obrácené napříč přes silnici s jedním kolem opřeným o malý stromek pod okrajem sněhem zasypané cesty.

Na chvílku jsem ztuhla ochromená šokem. Auto zůstalo v takovém úhlu, až jsem měla pocit, že nějak visíme dozadu. Natáhla jsem ruku a vypnula zapalování a najednou se všude rozhostilo ticho. Na přední sklo tiše dopadaly velké sněhové vločky a já najednou uslyšela ostré prasknutí následované chrčivým a skřípavým zvukem tření a trhání kovu a dřeva.

Ohlédla jsem se přes rameno a s hrůzou uviděla, že tenký a sněhem pokrytý stromek, o který se mé auto zastavilo, se pod tíhou naloženého vozu láme. Každou vteřinou to mohlo povolit a auto by dál klouzalo směrem k mostu,

který jsem přejela, anebo, což by bylo ještě horší, by spadlo rovnou do řeky.

Ticho přerušila Mici hlasitým zamňoukáním. Těch pár táhlých bolestných zvuků vycházejících z jejího hrdla mě probudilo opět k činnosti. Pomalu a opatrně jsem se v nejistě nakloněném autě posunula, odepnula si bezpečnostní pás a natáhla se dozadu pro kabát. Ten ležel na vrchu hromady mého majetku na zadních sedadlech, ale auto se pod tím pohybem otřásl a zaskřípalo, a tak jsem se zase rychle stáhla zpátky a tiše seděla s rukama v klíně. Pohyby a zvuky ustaly.

Po chvíli jsem to začala zkoušet znovu. Napřáhla jsem ruku k mobilnímu telefonu ležícímu vedle přepravky na vedlejším sedadle, ale mým třesoucím se prstům se jen podařilo ho shodit na podlahu, kam s bouchnutím spadl a zajel pod sedadlo zcela mimo můj dosah. Zadržela jsem dech a velmi opatrně, abych nenarušila rovnováhu auta, jsem natáhla levou ruku k držadlu přepravky a přesunula si ji do klína. Změna poměrů zapříčinila, že se auto skřípavě zachvělo, ale nepohnulo se. Druhou rukou jsem se pomalu pokoušela otevřít dveře na své straně. Zdály se hrozně těžké, protože náklon způsobil, že jsem je musela tlačit nahoru a současně od sebe.

S přepravkou zaklíněnou mezi volantem a vlastním tělem jsem s použitím veškeré síly paže a ramene znovu zatlačila do dveří. Na chvíli jsem se bála, že jimi vůbec nepohnu, ale pak se zhouply a otevřely. Auto se v náhlém vzepětí ještě víc opřelo o stromek a dovnitř vletěla hromada sněhu a zastudila mě na tváři, ruce a noze. Stromek zapraskal pod vahou kovu, načež se najednou zlomil, a uvolnil tak autu cestu dolů.

Na zlomek vteřiny se zdálo, že se vůz vznáší ve vzduchu. Z posledních sil jsem popadla přepravku a zoufale vyskočila ven zrovna v okamžiku, kdy se dveře zhouply zase zpět.

Dostala jsem hroznou ránu do spánku, ale vypadla jsem ven a napolo v bezvědomí přistála v hlubokém studeném sněhu. Někde v hloubi svého zmateného mozku jsem zaznamenala, že se auto kamsi propadá. Napůl sjíždělo, napůl se valilo z kopce a cestou lámalo větve a malé stromky. Celá ochromená jsem pozorovala, jak padá, minulo úzký most a se sebevražedným žbluňknutím padlo do rychle plynoucí řeky.

2.

Plné vědomí se mi vrátilo, když jsem si uvědomila, že trčím v hlubokém sněhu na okraji pusté silnice a v uších mi zní cosi jako zoufalé kočičí mňoukání. Bolela mě hlava. Podívala jsem se na sebe a zjistila, že sotva cítím nohy ve sněhem promočených džínách. Zaplavila mě směs strachu a zmatku a ve svetru také mokrém od sněhu jsem se začala neovladatelně třást. Neměla jsem absolutně tušení, kdo jsem a jak jsem se sem dostala.

Moje mysl byla netečná a žaludek stažený strachem. Napřímila jsem se do sedu, rozhlížela se kolem sebe a mžourala skrze sněhové vločky, jež mi bez ustání přistávaly na vlasech, obličejí a řasách. Natáhla jsem ruce, abych si odhodila vlasy, které mi zakrývaly výhled, a zjistila jsem, že jsou pokryté lepkavou červenou krví. Takže tohle tělo je poraněné, pomyslela jsem si temně, ale jak a proč? Co budu dělat, abych se odsud dostala a neumrzla tu pomalu k smrti?

Někde blízko zase zamňoukala nějaká kočka. Rozhlédla jsem se kolem a uviděla nedaleko ležet transportku na zvířata. Takže se mi ten zvuk nezdál, opravdu je tu kočka. Ale co tu proboha dělám, ztracená kdesi ve sněhu a s kočkou v přepravce?

Setřásla jsem vlhkost hromadící se mi na řasách, rozhlédla se po sněhu všude kolem a hledala něco, co by mi mohlo patřit, ale kromě přepravky zcela zabořené do sněhu i s její kočičí obyvatelkou nebylo po ničem ani stopy.

Sněhové vločky mě bušily a studily do tváří a já se pokoušela vyškrábat na nohy s vědomím, že se musím začít hýbat. Upírala jsem oči do té vánice a najednou jsem pocí-

tila závan naděje. Mohl by to být shluk budov? Nebyla jsem si jistá, ale... ano, není to tamhle v dálce kouř vycházející z komína? Zhluboka jsem se nadechla studeného vzduchu, ztěžka polkla a snažila se nebrečet. Možná že kočka i já – ať už jsem byla kdokoli – jsme zachráněné.

Na sněhu bylo absolutní ticho, jako bych měla v uších špunty a nemohla je vytrást. Pravidelně jsem se nadechovala mrazivého vzduchu a snažila se dát trochu dohromady. Nemohla jsem tady nechat tu kočku zmrznout, a tak jsem se odštrachala k přepravce, zvedla ji a začala se dychtivě drát do kopce. V úplně nevhodných botách mi to ve sněhu po kotníky klouzalo a ujíždělo, ale nějak jsem se dostala na cestu.

Zanedlouho jsem přestala cítit prsty na nohou, hlava jako by mi plavala a lapala jsem po dechu, který mi z úst vyrážel v obláčkách páry. Sníh mě bičoval do obličeje, očí i rukou a ledově bodal jako maličké střely. Každou chvíli jsem zavadila o nějakou větev, která mi s úlevou vysypala svůj náklad sněhu za krk, čímž jen přispěla k mému už tak dost velkému zoufalství. Z nosu mi teklo, oči mě pálily a třásla jsem se tak ukrutně, že mi zuby o sebe už jen ne-drkotaly, ale přímo tloukly. Každý krok představoval strašlivou námahu a každý nádech byl prostě agonie. Tíha přepravky s kočkou mi mohla utrhnout ruce a působila mi příšernou bolest v zádech.

A potom, když jsem se snažila si trochu ulevit od té váhy, mi ujely nohy a já se svalila na pravý bok do sněhu. Kočičí transportka se odkutálela stranou do sněhové návěje na kraji pole. Ne moc daleko, ale byla mi taková zima a byla jsem tak vyčerpaná, že jsem nemohla udělat víc než se k ní natáhnout a položit se přes ni.

Sníh mi bubnoval do zad a já už prostě neměla sílu jít dál. Prostrčila jsem mřížkou ledový prst a cítila, jak se k němu tiskne vlhký čenich. Jen tak neurčitě jsem si po-

myslela, že kdybych otevřela a kočka se mohla dostat ven, měla by větší šanci na přežití, než když tu zůstane uvězněná se mnou. Ale už jsem ruce ani prsty neovládala a jediné, po čem jsem toužila, bylo položit si bolavou hlavu do měkoučkého sněhového polštáře a usnout.

Když jsem zavřela oči, zmocnil se mě pocit nekonečného klidu. Věděla jsem, že bych tu neměla jenom tak usínat, ale bylo to tak lákavé, tak pohodlné, položit si hlavu na ruce spočívající na přepravce, jako v bavlnce. Už jsem ani necítila zimu, jenom se ve mně rozlévala tichá prázdnota. Zdálo se mi, že je přede mnou tunel, do kterého musím vstoupit a kde budu v bezpečí a v teple... v teple a bezpečí.

Prázdnota se najednou rozvlnila a já zase viděla. Zajímalo mě, zda podchlazení může způsobit halucinace, protože před sebou jsem spatřila rozmazanou postavu. Zkoušela jsem na ni zavolat, ale ze zmrzlých rtů mi nevyšel ani hlásek. Obrys se přiblížil, vlnil a kroutil se v mlze, a já poznala, že ke mně natahuje ruce.

Přála jsem si, aby se moje ruce taky pohnuly a natáhly se k tomu čemusi. Nebyla jsem si jistá, zda je to skutečné, nebo jde o bytost z nějaké duchovní dimenze, která mě převede na druhý břeh. Ale když se s tím moje zmrzlé prsty konečně spojily, projel mi tělem závan čiré radosti. Postava mě vytáhla a zvedla a já v jejím objetí cítila, že nic nevážím. Zavřela jsem oči a radovala se z její blízkosti, zmocnil se mě nakažlivý pocit, že někam patřím, že jsem součástí něčeho většího a lepšího než já sama. Zajímalo mě, jestli umírám, nebo jestli jsem už mrtvá, ale nijak mě to neděsilo. Jestli to byla smrt, tak jsem byla připravená. Celý svůj život jsem putovala sama, a teď, v té bílé mlze, jsem našla spřízněnou duši, druhou polovinu – lepší polovinu – sebe samé.

Neznámý mě držel v silných pažích a já otočila obličej k jeho rameni a nepřála si nic víc než do něj vplout a stát

se po zbytek času jeho součástí. Hrubá tkanina jeho kabátu mě dřela do zmrzlé tváře, ale já natáhla ruce a objala ho kolem krku a zabořila se ještě hlouběji. Vdechovala jsem jeho vůni a cítila, jak se moje já rozpouští a taje, vtéká do něj a splývá s ním vjedno.

Cítila jsem, jak se malými namáhavými kroky pohybuje v hlubokém sněhu kupředu, jeho těžký dech, a přestože jsem na něm bezvládně visela, teplo jeho těla mě pomaloučku přivádělo k vědomí. Ožívajícími smysly jsem vnímala houpavý pohyb, jak se brodil sněhem, a jeho dech byl stále těžší a těžší, když se prodíral vánicí s těžkým břemenem mého těla v náručí.

Přilepila jsem se k němu a snažila se chytit jeho rytmus tak, aby moje tělo nic nevážilo a stalo se jeho součástí. Byl silný, cítila jsem, jak mě jeho svaly drží a hrudník se mu rytmicky zvedá a klesá. Můj dech se mísil s jeho a on mě nesl dál.

Byla bych s ním chtěla takhle spjatá zůstat navěky; smysly vybuzené, tělo spálené krutým mrazem, smíchané s jeho tělem. Ale někde v mlžných hlubinách tunelu jsem slyšela hlasy a volání a potom se mnou někdo začal hrubě cloumat. Pevně jsem zavřela oči a pokusila se vrátit to splynutí, uchránit ten úžasný pocit sdílení energie, ale pak mě položili a já cítila, jak ze mě něčí ruce stahují šaty a balí mě do čehosi měkkého a těžkého. Pak oslnivé bílé světlo zhaslo a já se ocitla ve tmě, v osamění a bezvědomí.

3.

„Haló...“ Rukama a nohama mi proběhla spalující bolest. Zápasila jsem, abych nekřičela, otevřela jsem jedno oko a přede mnou stál malý anděl. Byla drobná a štíhlá se záplavou zlatých vlasů rozlévajících se po rame-nou a dívala se na mě očima té nejhlubší modři.

Moje první myšlenka byla, že jsem opravdu mrtvá a ocitla jsem se v místech, kterým někteří lidé říkají nebesa, ale pálivá bolest mě z toho rychle vyvedla a já se pokusila ji vrtěním prstů na rukou i nohou aspoň trochu zahnat. Když si všimla, že se hýbu, naklonila se ke mně a vlasy jí přepadly přes tvářičku. Tichým a trochu zastřeným hlasem mi něco šeptala.

„Haló,“ vydechla zase a její rty se ještě víc přiblížily k mému uchu. „Amber mi řekla, že přijdeš.“

Otevřela jsem obě oči a váhavě na ni zírala. „Kde to jsem?“ Vlastní hlas se mi zdál slabý a ostrý. Námaha z mluvení mě krutě rozkašlala, a způsobila tak prudkou bolest v hrudi a v hlavě. Určitě nemůžu být v nebi, když to tak bolí. Ale když ne v nebi, tak kde tedy?

Zatímco jsem kašlala, andílek o krok ustoupil a s obavami se na mě díval.

„Chystáš se umřít?“

Přemýšlela jsem nad tou otázkou, natahovala jsem bolavé prsty na rukou a krčila prsty na nohou, abych se ujistila, že bolest je opravdu skutečná.

„Ne.“ Ulevilo se mi, když jsem si uvědomila, že tomu věřím. „Ne, asi nechystám.“

„Určitě ne?“ naléhala. Opět se přiblížila a hleděla mi

upřeně do tváře, takže jsem zase na okamžik zapochybovala, jestli to není přelud. Ale vážný výraz jejího obličej mě přiměl odpovědět opatrně. Sama jsem potřebovala odpovědi, nicméně vypadalo to, že moje otázky budou muset počkat.

„No, jednou umřu... všichni jednou umřeme. Ale určitě nechci umírat dneska – tedy pokud nemusím.“

Nadzvedla jsem se na lokti a rozhlédla se kolem. Ležela jsem na pohovce v obývacím pokoji s nízkým dřevěným trámovým stropem a malými okny částečně skrytými za závěsy. Na naleštěné dřevěné podlaze ležel perský koberec a v krbu praskal oheň. Vypadalo to jako teplé a bezpečné útočiště před sněhovou bouří řádící venku v temnotě.

Anděl se na mě usmíval vševědoucím úsměvem, který mě trochu znervózňoval. Byl to úsměv dítěte, jež o Štědrém večeru uvidí, jak se z krbu vynořuje Santa Claus. Zajímalo mě, jestli i já se na ni dívám takhle a s takovým úsměvem.

„Kde to jsem?“ zeptala jsem se znovu a posadila se, takže pokrývky, do kterých jsem byla zabalená, mi sklouzly do klína. Teprve opožděně jsem si uvědomila, že mám na sobě jenom spodní prádlo, a váhavě jsem se zase zakryla. „A kdo jsi ty?“

„Já jsem Jadie.“ Anděl měl na sobě kostkovanou sukni s krémovou bundou a tlusté vlněné punčocháče. „Je mi šest a půl roku.“ Na chvíli se odmlčel a pak tiše zopakoval: „Amber mi pověděla, že přijdeš.“

„Kdo je Amber?“

„Moje sestra.“ Jadie pokrčila rameny, jako že bych to už mohla vědět.

„Aha, a můžeš mi říct, kde jsem?“

„V našem domě. Táta tě sem přinesl. Byla jsi celá studená a zapadaná sněhem, a tak jsme ti já s Tarou svlíkly mokré věci a Tara mě poslala pro deky.“

„A kde je teď tvůj tatínek?“ zeptala jsem se a najednou si vzpomněla na úžasný pocit, když mě jakýsi muž mých snů nesl v náručí. Cítila jsem, že se červenám. Jádíe mě klidně pozorovala a já si pod jejím zkoumavým pohledem připadala trochu provinile, jako kdyby mohla číst mé myšlenky, které ovšem nebyly zrovna vhodné pro šestileté dítě.

„Pracuje.“ Jádíe naklonila hlavu trochu blíž ke mně, polkla a odkašlala si. „Jenom šel ven odházet sních z cesty k silnici a tam tě našel a teď je už zase v pracovně a pracuje. Tatínek pořád pracuje.“

„A co maminka?“ zajímala jsem se a přitom se rozhlížela po místnosti. „Ta je tu taky“

Jádíe se podívala dolů na nohy. „Maminka odešla. Byla moc smutná a pak odletěla letadlem se strýčkem Jackem.“

Rozhodla jsem se dál už nevyzvídat a pokusila se o návrat na neutrální půdu. „Aha, a co... eh, Tara, že?“

Jádíe najednou stiskla rty, jako by se bála, že další slova by je mohla popálit. Tázavě jsem na ni pohlédla a potom jsem ze závanu vzduchu v místnosti poznala, že někde za námi se otevřely dveře.

„Tak už jste se probudila.“ Hlas zazněl zezadu a já nadskočila. Otočila jsem se a uviděla štíhlou mladou ženu s krátkými lesklými černými vlasy, která se objevila ve dveřích a utírala si ruce do ručníku. „Já jsem Tara, jsem tady hospodyně. Jak se cítíte?“

Obešla pohovku, aby si mě prohlédla, a já se nemohla ubránit pocitu, že se mě snaží odhadnout. I když byla snědá, měla jasně modré oči, které měly tak zvláštní barvu, stejně jako chrpová modř Jádíiných.

„Už jste trochu rozmrzla, že?“

Přikývla jsem a pokoušela se na ni nedívat. Vytáhla jsem rozmrzající nohy zpod přikrývek a zkusila se postavit.

Natáhla ruku a strčila mě zpátky na polštář. Měla překvapivou sílu, a já se svalila dozadu a rozpačitě na ni zírala.

„Ještě byste neměla vstávat.“ Byla to tak trochu omluva, jako by si uvědomila, že překročila hranici slušnosti. „Měla jste namále, když vás Vince... pan James přinesl. Ještě chvíli počkejte. Počítám, že vás bolí ruce i nohy. A ta rána na vaší hlavě je dost hluboká. Možná by snesla jeden nebo dva stehy, ale já vám na ni dala stahovací náplast, tak to snad žádnou jizvu nezanechá.“

Ruka mi mimoděk zašátrala po spánku a já si roztřesenými prsty ohmatávala tu náplast. Přikývla jsem, totálně zmatená. Absence jakýchkoli vzpomínek mě děsila. „Je mi moc líto, že jsem vám způsobila potíže. A ze srdce děkuju za pomoc. Na chvíli jsem si tam venku ve sněhu už myslela, že je po mně.“

„Ještě tak půlhodinka v té vánici, a bylo by,“ souhlasila. Zmocnil se mě prchavý pocit, že by jí to ani tak moc nevažilo. Trochu jsem se otrásla.

„Přesto stačí příjemně hřejivý krb a přikrývky a budete zase v pořádku. Uvařila jsem polévku. Jestli chcete, přinesu vám ji.“

„Nerada bych vám působila problémy...“

„Ty už máme, ne? Já jsem tady uvázla na noc, protože silnice je úplně neprůjezdná, a podle předpovědi máme to nejhorší teprve před sebou. Vypadá to, že jsme tady uvězněné obě, tak si to aspoň užijeme, co?“

Nad její upřímností jsem zčervenala.

Pak se ale usmála a obličej se jí rozjasnil. „Půjdu a řeknu panu Jamesovi, že jste vzhůru. Jen co vás přenesl přes práh jako nějaký hrdina Jane Austenové, zmizel do své pracovny.“

Už byla na odchodu do kuchyně, když mě udeřila vzpomínka a já se poplašeně posadila. „Když mě pan James přinesl, neříkal, že našel také kočku?“

Tara se zarazila, pak se na mě podívala a zavrtěla hlavou. „Ne, o žádné kočce se pán nezmínil. Vy jste u sebe nějakou měla?“

„Myslím, že ano.“ Byla bych ráda věděla, kolik z těch událostí bylo doopravdy a co pouhý sen. „Ona tam ve sněhu umrzne.“

„Kočky se o sebe umějí postarat,“ pokrčila rameny, „určitě to přežije.“

„Byla zavřená v plastové přepravce. Nebude mít šanci.“

„Teď s tím nemůžeme nic dělat.“ Tara se otočila a vyhlédla mezerou v závěsech do studené a tmavé noci. „Ráno by se po ní pan James možná mohl podívat.“

Odešla a já se mrzutě posadila a třela si ruce, které bolestivě přicházely k sobě. Jadie přišla blíž a stoupla si vedle mě. Povzbudivě se na mě usmála. „Amber říká, že kočička bude v pořádku. A Amber má vždycky pravdu.“

„A kdepak Amber je?“ Rozhlížela jsem se po místnosti a hledala její vševědoucí sestru.

Jadie se znovu zadívala na špičky svých bot, stejně jako když jsem se ptala na její maminku. „Není tady,“ odvětila.

„A kde tedy je?“ V tom případě jsem nechápala, jak mohla něco říkat o kočce. „Je s tvým tatínkem?“

Jadie si dál civěla na nohy, ale skoro neznatelně zavrtěla hlavou.

Vešla Tara a nesla podnos s kouřící miskou polévky a něčím, co vonělo jako čerstvě upečený chléb zabalený v ubrousku. „Tady to máte.“ Položila mi táč na klín. „Myslela jsem si, že se vám bude lépe jíst tady, u krbu, dokud celá řádně nerozmrznete.“ Natáhla ruku k děvčátku. „Pojď, Jadie, půjdeme do kuchyně a uděláme si tam svoje. Já pak zavolám tatínka.“

Odmlčela se, jako by cítila, že něco zůstalo viset ve vzduchu, a se záhadným úsměvem zvedla oči od Jadie ke mně. „Něco jsem zapoměla?“

„Jen jsem se zrovna ptala, kde je Amber. To je všechno.“

Tara pootevřela ústa a zbledla. Na malou hroznou chvíli jsem se bála, že omdlí, ale potom napřímila ramena,

popadla Jodie a zmizela s ní do kuchyně. Nedaleko bouchly dveře a za moment se vrátila Tara, už sama, a postavila se přede mě ke krbu. Nepřátelsky se na mě podívala. „O co vám jde?“ Založila si ruce v bok a zírала na mě, jako bych jí něco provedla. „Kdo sakra vůbec jste?“

Už jsem jí chtěla odseknout, že sakra sama pořádně nevím, kdo jsem, ale nezdálo se, že je vhodný čas upozornovat na to, že si toho moc nepamatuju. „Jodie povídala, že její sestra věděla, že k vám přijdu. Prý jí to řekla. A taky ji prý tahle Amber ujistila, že to ta kočka přežije. Nic víc.“

Tara na mě dál civěla, jako bych byla nějaká hrozná příšera. To hrozné ticho najednou jako by řvalo.

„Amber *byla* její sestra,“ pronesla důrazně a ruce si teď pevně založila před sebou, jako kdyby se chtěla ochránit před bolestí z toho, co mi chce říct. „Přede dvěma lety zemřela. Jadiina matka se s tou bolestí nedokázala vyrovnat a po několika měsících od nich odešla. Od toho dne, co je opustila, nikdo nevyslovil její jméno a Jodie od té doby neřekla ani slovo. Ona je, jak se říká, dobrovolně nemá. Nikdo ji nedokázal přinutit, aby promluvila, ani učitelé, ani doktoři nebo pár psychologů.“ Tara na mě upřela přimhouřené oči. „Takže kdo sakra jste a na co si to u všech čertů hrajete?“